

NEBEŠKO KRALJESTVO

Pravičnost

*Tisti, ki prejemajo obilje milosti in
daru pravičnosti,
bodo KRALJEVALI V ŽIVLJENJU po enem,
Jezusu Kristusu. Rimljanom 5:17*

Vanesa Čanji, junij 2016

Beseda živi

Pravica in pravičnost sta besedi, ki ju slišimo ali izgovorimo skoraj vsak dan.

»To ni pravično!« vzklikne malček, ko mu starš naroči, naj pospravi igrače tudi za bratcem ali sestrico. O tem, da na svetu ni pravice, je bila napisana marsikatera literarna zgodba. Še več, življenje na tem svetu piše toliko zgodb o krivicah, da jih ne more prebrati noben človek.

Zakaj vsi ljudje, pač vsak na svoji ravni, nosimo idejo o pravici? Zakaj nas zaboli, ko se nam zgodi krivica? Zaboli tudi takrat, ko se zavemo, da smo krivico storili drugemu.

Osebe, ki ne priznavajo Boga kot Stvarnika, ampak se oklepajo teorije evolucije, težko razložijo, od kod ljudem ta globoka potreba po pravici in pravičnosti.

Božja Beseda, Sveto pismo, razgrinja Stvarnikovo osebnost, Njegovo naravo. In kaj nam odkrije?

Niste presenečeni, kajne? Razodene nam, da je Bog popolnoma pravičen!

V Psalmu 11:7 pravi: »Zakaj **GOSPOD** je pravičen, ljubi pravičnost, iskreni bodo gledali njegovo obličje.«

Pravičnost lahko definiramo kot lastnost oziroma značaj osebe, ki zajema njeno bistvo, njen način razmišljanja, govor in vedenje.

Vse, kar oseba je, misli, govori in dela, je PRAV. To je definicija edinega resničnega Boga. On, ki je Duh, je edini neustvarjen. On je absolutni – Alfa in Omega, zato edino On lahko definira, kaj je prav in kaj narobe. To, kar je PRAV, definira s samim sabo.

Bog je edini trikrat svet in biva v nedostopni svetlobi. On je luč in v Njem ni nobene teme (1. Janez 1: 5).

GOSPOD pravi: »To, kar sem, je PRAV. Moja narava, moje misli, moje besede, moje poti.«

»Vse, kar nisem JAZ (JAZ SEM, KI SEM), je narobe.«

Vse, kar je prav, je ŽIVLJENJE, saj je Bog neuničljivo življenje.

Nič, kar ni prav, nima v sebi življenja.

Pravični Bog je po svoji podobi, po svojem bistvu ustvaril človeka. »Bog je rekel: »Naredimo človeka po svoji podobi, kot svojo podobnost! Gospoduje naj ribam morja in pticam neba, živini in vsej zemlji ter vsej lazni, ki se plazi po zemlji!« Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril, moškega in žensko je ustvaril.« (Genezis 1: 26, 27)

Ste opazili, da v treh kratkih in jasnih stavkih, popolni Bog uporabi kar trikrat besedno zvezo »po svoji ali po Božji podobi«. Kdor vsaj malo pozna veličastnega Boga, ve, da On nikoli ne izgublja besed. V Božji besedi število tri zmeraj pomeni popolnost. Bog je človeka popolnoma ustvaril po svoji podobi.

Iz pravičnosti za pravičnost

Vse, kar je bilo v človeku, je bilo PRAV. Prave misli, prave besede, prava dejanja. V njem ni bilo krivice, zato je lahko bil v skupnosti z Bogom popolnega, neuničljivega življenja. Zato je lahko hodil v polnosti blagoslova. Zato ni poznal nobene dimenzije prekletstva, ki vodi v smrt.

Adam, gospodar Zemlje v imenu Najvišjega Boga, bi moral ostati nesmrten – v večni pravičnosti.

Iz zgodovine in vsakodnevnih izkušenj vemo, da temu že dolgo ni tako.

V človeku ni več »vse PRAV«, ampak je marsikaj narobe, ker je zavrgel besedo PRAVičnosti, ki mu jo je dal BOG. Temu

»narobe«, tem »krivim potem«, Božja beseda pravi greh. In posledica tega greha je smrt oziroma večna oddvojenost od Božjega življenja, Boga luči, Boga popolnosti, Boga ljubezni.

Čeprav je človek v padlem stanju mrtev za Boga, še vedno globoko v sebi hrepeni po pravičnosti. Zaznavanje nepravičnosti (pač v skladu z njegovimi moralnimi načeli) ga moti in ga prizadene.

Bog ostaja pravičen

Po padcu človeka v greh ves svet tiči v zlu (I. Janez 5: 19). V grehu niso le »hudi grešniki«, ki jih z lahkoto obsodimo; VES svet tiči v zlu.

Čeprav človek skuša svojo vest pomiriti, češ da so moralna vprašanja relativna, ne more ubežati posledicam greha. In te so propad, uničenje in končno smrt.

Bog pa ostaja pravičen. EDINI!

Poglejmo nekaj Božjih vrstic, ki govorijo o Božji pravičnosti.

»Kajti molj jih bo požrl kakor obleko, črv jih bo razjedel kakor volno, **moja pravičnost pa ostaja na veke**, moje odrešenje od roda do roda.« (Izaija 51,8)

»Govoril nisem na skrivnem, v kakšnem temnem kotu zemlje. Nisem rekel Jakobovim potomcem: »Iščite me v zmešnjavi!« **Jaz, GOSPOD, govorim pravičnost, oznanjam, kar je prav.**« (Izaija 45,19)

»Povzdignite svoje oči proti nebu, ozrite se navzdol na zemljo, kajti nebo bo izginilo kakor dim, zemlja bo razpadla kakor obleka in njeni prebivalci bodo preminili kakor mušice. Moje

odrešenje pa ostaja na veke, **moja pravičnost ne bo prenehala.**« (Izaija 51,6)

Bog ves čas hrepeni za odnosom pravičnosti s človekom. Hrepeni, da bi človek živel, kakor je prav, saj bi tako lahko živel v polnosti. Prisluhnite, kako goreče Bog želi človeku dobro:

»O da bi bil pazil na moje zapovedi! Tedaj bi bil tvoj mir kakor reka, **tvoja pravičnost** kakor morski valovi.« (Izaija 48,18)

Človek skuša uveljaviti svoj prav

Človek ni hotel poslušati. »Mi vsi smo tavalili kakor ovce, obrnili smo se vsak na svojo pot ...« (Izaija 53,6). Človek si je »vzel pravico«, da določa svoj PRAV.

»Marsikatera pot se *zdi človeku prava*, njen konec pa so poti smrti.« (Pregovori 14: 12)

To pomembno modrost Božja beseda ponovi v Pregovorih 16: 25 »Marsikatera pot se človeku *zdi prava*, njen konec pa so poti smrti.«

Velika Božja milost je, da Gospod nad uporniškimi človeki ne obupa in ga ne pusti na njegovih poteh večne smrti! Božja roka milosti se nenehno steguje k njemu.

»Dal sem se poiskati tistim, ki niso po meni spraševali, dal sem se najti tistim, ki niso po meni poizvedovali.

Rekel sem: »Glejte, tu sem, glejte, tu sem!« narodu, ki ni klical mojega imena.

Ves dan sem iztegoval svoje roke proti upornemu ljudstvu,

kajti to hodi po poti, ki ni dobra,

po svojih lastnih mislih ...« (Izaija 65: 1-2)

Kako naj človek znova pride v pravičnost?

Bog, avtor in lastnik pravičnosti, želi dati svojo pravičnost človeku. Kako? **Preko vere Vanj**, v Njegovo besedo.

Končno je našel Abrama, človeka, ki Mu je verjel.

»Kaj namreč pravi Pismo? *Abraham je verjel Bogu in to mu je bilo šteto v pravičnost.*« (Rimljanom 4,3)

Bog je z Abramom sklenil zavezo in z njegovimi potomci – z Izraelom. A Izrael se je Bogu odtujil in se je obračal k tujim bogovom, čeprav jih je njihov Bog rešil iz suženjstva Egipta. Zato jim je Gospod preko Mojzesa, preden jih je vpeljal v obljubljeni deželo, dal postavo ali zakon.

Določila zakona so jasna: če bodo ljudje vestno in v celoti izpolnjevali zakon ali postavo, bodo živeli in bodo blagoslovljeni. Če ga ne bodo, bodo zapadli pod prekletstvo in smrt. Osrednji *poudarek je na človekovih delih.*

»Pred Bogom namreč niso pravični tisti, ki postavo slišijo, ampak bodo opravičeni tisti, ki postavo izpolnjujejo.« (Rimljanom 2: 13)

Stara zaveza je polna opisov, kako so se Izraelci vedno znova odvrčali od Gospoda in kako se je stegoval k njim, da bi jih reševal.

Pomembno je, da jasno vidimo, da pod zakonom NIHČE ni dosegel pravičnosti pred Bogom. A to tudi ni bil namen postave.

» ... kakor je pisano:

*Ni pravičnega, niti enega,
ni razumnega,
ni ga, ki bi iskal Boga.*

*Vsi so zablodili, vsi skupaj so se izpridili;
ni ga, ki bi delal dobro,
ni ga, niti enega.
Odprt grob je njihovo grlo,
s svojimi jeziki pletejo zvijače,
gadji strup je pod njihovimi ustnicami,
njihova usta so polna kletev in grenkobe.
Hitre so njihove noge, da bi prelili kri,
uničenje in beda je na njihovih potih.
Poti miru niso spoznali,
ni strahu Božjega pred njihovimi očmi.*

Vemo pa: kar koli govori postava, govori tistim, ki so pod postavo, *da bi vsak jezik umolknil in bi se ves svet priznal krivega pred Bogom.* Kajti noben človek se ne bo opravičil pred njim z deli postave, kajti **postava nam le omogoča, da spoznamo greh.**« (Rimljanom 3: 10-20)

V tem besedilu Božja beseda razodeva, kaj je bil pomen postave – to, da človek, ki se ima za modrega, ki si sam določa, kaj je prav ali kaj ni, ki sam izbira svoje poti, spozna greh. Tako ves svet, ki tiči v zlu, UMOLKNE pred pravičnim Bogom, kajti po zakonu spozna, da je KRIV!

Človekova samopravičnost

Jezus, ki je Resnica, je ljudem, ki so se naslanjali na postavo, da bi po njej dosegli pravičnost, razodel, da po postavi **pravičnosti ne more** doseči **nihče**.

»Kajti povem vam (Jezus): Če vaša pravičnost ne bo večja kakor pravičnost pismoukov in farizejev, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo.« Matej 5,20

Ne glede na to, kako so se trudili izpolnjevati postavo, so se pismouki, farizeji in drugi naslanjali le na svoja dobra dela. Ta pa so pred Bogom kakor umazana cunjca. Gospod namreč gleda na misli in hotenja srca, ta pa so bila v hudem. Zato je Gospod Jezus take imenoval pobeljeni grobovi, ki se lepšajo le od zunaj, znotraj pa so polni mrtvaških kosti – brez Božjega življenja.

Postava v teh ljudeh ni storila to, za kar je bila dana. Ni jih pripeljala do spoznanja grešnosti, ampak so na njenih določilih gradili »lastno pravičnost«. Gospod Jezus jim je ob vsaki priložnosti skušal odkriti njihovo hinavščino.

Samopravičniška drža človeku preprečuje, da bi sprejel Božji dar. Samo oseba, ki spozna svojo popolno nemoč in prodanost grehu, lahko v celoti ceni in sprejme Božji dar rešitve.

Takšni so bili na primer cestninarji in prostitutke. Vedeli so, da so krivi in da nimajo nič, s čemer bi se lahko odkupili.

»Vse ljudstvo, ki ga je slišalo, in tudi cestninarji so priznali **Božjo pravičnost**, kajti dali so se krstiti z Janezovim krstom.« (Luka 7,29)

Božja pravičnost zahteva plačilo

Po Božjem zakonu se na Božjem sodišču Nebeškega kraljestva uveljavlja sodba proti grešnemu človeku: »Plačilo za greh je smrt!« (Rimljanom 6:23a)

Postava ali zakon sta od človeka zahtevala pravična dejanja. A človek teh dejanj nima, saj je v njem grešna narava. Postava je razkrila človekovo popolno nezmožnost, da bi bil pravičen ali da bi delal pravično iz svojih moči.

Človek rabi milost!

Božja pravičnost je zahtevala pravično življenje za odkupitev človeka. A takega med ljudmi ni.

Če bi se s to sodbo končalo Božje dejanje, bi bili vsi ljudje popolnoma brez upanja. Večno zaklenjeni v smrt!

Božja beseda odklene upanje:

Plačilo za greh je namreč smrt; **Božji milostni dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.** (Rimljanom 6:23)

Pravični Stvarnik in Sodnik je sam poskrbel za odkupitev. Bog je tako ljubil svet, da je dal DARILO, ki ga ljudje potrebujemo. Kot odkupitelj je prišel sam, v popolnem človeku Jezusu, v drugem Adamu.

»Postava je bila dana po Mojzesu, milost in resnica pa je prišla po Jezusu Kristusu.« (Janez 1: 17)

Gospod Jezus, **kralj pravičnosti**, je začel svoje rešilno poslanstvo na zemlji z oznanilom, da je skupaj z Njim prišla vladavina Nebeškega kraljestva. To kraljestvo je neznansko močnejše od vladavine zla, ki je s padcem človeka v greh zajela ves svet. Božje kraljestvo je **kraljestvo pravičnosti**, ki vlada s pravico od znotraj navzven. Zato je Jezus vabil: »Iščite

najprej **Božje kraljestvo** in **njegovo pravičnost** in vse to vam bo navrženo.« Matej 6,33

Božji evangelij ali dobra novica kraljestva se glasi:

»Ne sramujem se evangelija, saj je vendar **Božja moč** v rešitev vsakomur, ki veruje, najprej Judu in potem Grku. V njem se namreč **razodeva Božja pravičnost** (Tj. pravičnost, ki prihaja od Boga), iz vere v vero, kakor je zapisano: *Pravični bo živel iz vere.*« (Rimljanom 1: 16, 17)

Božja pravičnost iz vere kot darilo

Ključna razlika med pravičnostjo po zakonu in pravičnostjo iz vere je ta, da človek po zakonu skuša priti do lastne pravičnosti, s katero bi ugajal pravičnemu Bogu. To so prizadevanja religij, zlasti treh monoteističnih (krščanstvo, judaizem in islam), druge religije pa si pač v skladu z lastnimi učenji prizadevajo za »dobro«.

Vsa ta prizadevanja, ne glede na to, kako iskrena, se končajo v slepi ulici, ki je smrt. Tudi t.i. krščanstvo – če gre za religiozna prizadevanja.

»Izrael pa, ki je iskal postavo pravičnosti, ni prišel do tega. Zakaj ne? Zato, ker pravičnosti ni pričakoval iz vere, temveč je **misлил, da jo bo dosegel iz del.**« (Rimljanom 9: 31, 32)

»Ker namreč niso poznali **Božje pravičnosti** in so skušali uveljaviti svojo, se niso podredili Božji pravičnosti.« (Rimljanom 10,3)

Nihče torej, ki misli, da bo sam dosegel pravičnost, je ne doseže.

»Toda pravičnost, ki je iz vere, pravi takole: *Ne govôri v svojem srcu: »Kdo se bo povzpel v nebesa?»* To pomeni pripeljati dol Kristusa.« (Rimljanom 10,6)

Z drugimi besedami, kdor se hoče sam povzpeti v nebesa – na prestol Božje pravičnosti z lastnimi dejanji, skuša pripeljati Kristusa »dol«. To pomeni, da šteje Njegovo dejanje rešitve za nepotrebno.

Kaj se je zgodilo s prihodom Gospoda Jezusa Kristusa?

»Zdaj pa se je brez postave pokazala Božja pravičnost (pravičnost, ki prihaja od Boga), o kateri pričujejo postava in preroki.

Božja pravičnost se daje po veri v Jezusa Kristusa, in sicer vsem, ki verujejo.

Ni namreč nobene razlike: saj so vsi grešili in so brez Božje slave, opravičeni pa so zastonj (z darilom) po njegovi milosti, prek odkupitve v Kristusu Jezusu.

Njega je Bog javno določil, da bi bil s svojo krvjo orodje (prostor) sprave, h kateri prideš po veri.

S tem je hotel **pokazati svojo pravičnost**, tako je v svoji potrpežljivosti odpustil prej storjene grehe.

Hotel je pokazati **svojo pravičnost** v sedanjem času, da je namreč **sam pravičen in da opravičuje tistega, ki veruje v Jezusa.**

Kje je torej razlog za ponašanje? Ni ga.

Po kakšni postavi? **Po delih? Ne, temveč po postavi vere.** Menimo namreč, da človek doseže opravičenje po veri, brez del postave.

Je morda Bog samo Bog Judov? Ali ni tudi Bog poganov? Gotovo, tudi Bog poganov. Saj je en sam Bog, ki bo obrezane opravičil iz vere, neobrezane pa po veri. Mar potemtakem z

vero razveljavljamo postavo? Nikakor, ampak postavo uveljavljamo.« (Rimljanom 3: 21 – 31)

Kako globoka resnica, ki ima v sebi moč, da grešnega človeka POPOLNOMA osvobodi in ga ovije z Božjim darilom - z Božjo pravičnostjo!

Poglejmo še enkrat:

- Razodela se je Božja pravičnost, torej pravičnost, ki prihaja od Boga. Ta originalna, popolna Božja pravičnost, po čigar podobi je bil ustvarjen človek.
- Za to, da bi človek postal deležnik te popolne pravičnosti, ne naredi NIČ. Samo verjame Bogu in jo sprejme. Popolnoma zastonj.
- Lahko to pravičnost pokvarim? Ne, saj ni moja, ampak je Božja!

»Kdor pa **ne opravlja del, ampak veruje** v tistega, ki opravičuje brezbožneža, temu se njegova vera šteje v pravičnost. Tako tudi David blagruje človeka, ki mu Bog prišteva pravičnost brez del:

*Blagor tistim, ki so jim nepostavnosti odpuščene
in so jim grehi pokriti;
blagor človeku, ki mu Gospod ne prišteva greha.«*
(Rimljanom 4: 5 – 8)

David, ki je živel v Stari zavezi, je imel preroškega duha in je dobil razodetje, da bo Bog v Novi zavezi v krvi Jezusa Kristusa ljudem prišteval pravičnost BREZ njihovih del. To je nekaj, kar v naravni človekov um ne more priti razen po razodetju!
Kakšen blagor je to, kakšna popolna svoboda!!!

»Kajti obljuba, ki je bila dana Abrahamu ali njegovemu potomstvu, da bodo dediči sveta, **ni bila dana po postavi, ampak po pravičnosti iz vere.**

Če bi namreč postali dediči tisti, ki se sklicujejo na postavo, bi se vera izvotlila, obljuba pa bi bila brez učinka.

Kajti postava povzroča jezo. Kjer pa ni postave, tudi ni prestopka.

Potemtakem postajamo **dediči po veri**, tako da je dedovanje iz milosti in da je obljuba zagotovljena vsemu potomstvu, ne samo tistemu, ki izvira iz postave, ampak tudi tistemu, ki izvira iz vere Abrahama, ki je oče nas vseh, kakor je pisano: *Postavil sem te za očeta mnogih narodov*, pred Bogom, kateremu je verjel, in ki oživlja mrtve in kliče v bivanje stvari, ki jih ni.

Na osnovi upanja je proti upanju veroval, da bo postal *oče mnogih narodov*, kakor je bilo rečeno: *Takó bo s tvojim potomstvom.*

In vera se mu ni omajala, čeprav je videl, da mu je telo že zamrlo, saj je imel nekako sto let, in da je Sari naročje omrtvelo. Ob Božji obljubi ni podvomil v neveri, marveč se je v svoji veri še okrepil in izkazal čast Bogu, popolnoma prepričan, da more Bog to, kar je obljubil, tudi uresničiti.

Zato mu je tudi bilo to šteto v pravičnost. To, da *mu je bilo šteto*, pa ni bilo zapisano samo zaradi njega, temveč tudi zaradi nas. Saj bo šteto tudi nam, ker verujemo vanj, ki je obudil od mrtvih Jezusa, našega Gospoda: **on je bil izročen v smrt zaradi naših prestopkov in je bil obujen zaradi našega opravičenja.**« (Rimljanom 4:13 – 25)

Kristus je naša pravičnost

Bog je prvo zavezo (sedaj jo imenujemo »stara zaveza«), ki je temeljila na postavi, sklenil z grešnim človekom. Ker zaveze zaradi padle narave človek ni mogel izpolniti, pač pa je zakon kot ogledalo popolnoma razgalil človekovo nemoč, je tudi Bog od nje odstopil.

Ko je zaprl staro zavezo, je odprl prostor za NOVO ZAVEZO. Tokrat jo je sklenil s popolnim človekom Jezusom, pravičnim drugim Adamom. Ta zaveza ne sloni na črki, ki ubija, ampak na Duhu, ki oživilja. Na popolni Jezusovi krvi, zato je to večna zaveza, ki se ne more prelomiti!

Človek Jezus Kristus je prevzel našo identiteto, da bi mi lahko prevzeli Njegovo. Gre za popolno zamenjavo, ki je na voljo vsakemu človeku, ki sprejme Jezusa za svojega Rešitelja.

»Njega (Jezusa), ki ni poznal greha, je zavaljo nas storil za greh, da bi **mi postali Božja pravičnost v njem.**«
(2. Korinčanom 5,21)

Iz te vrstice je lepo razvidno, kako je prišlo do popolne zamenjave, ne da bi mi za to kaj prispevali. Pomislite.

A je Jezus storil kakšen greh?

Ne, zagotovo ne! A pravični Bog ga je *storil za greh*.

Ali smo mi, ki smo sprejeli Kristusa, storili kaj za našo pravičnost?

Ne! Ker je popolno jagnje, popolno plačilo za naš greh, poravnalo naš dolg Božji pravičnosti, ni več krivde.

Popoln Sodnik je že izrekel smrtno sodbo; izrekel jo je Jezusu.

Popolna žrtev – Jezus – je sodbo sprejela nase in umrla.

Jezusovo vstajenje je dokaz, da je pravični Bog popolno plačilo sprejel in da je **krivda človeštva v Jezusu Kristusu odstranjena!**

V Kristusu smo **postali Božja pravičnost**.

»Kajti konec postave je Kristus, v pravičnost vsakomur, ki veruje.« (Rimljanom 10,4)

»Ne zametujem Božje milosti; kajti če je pravičnost po postavi, potem je Kristus umrl zaman.« (Galačanom 2,21)

»Iz njega (Boga) pa ste vi v Kristusu Jezusu, ki je za nas postal modrost od Boga, **pravičnost**, posvečenje in odkupitev ...« (1. Kor 1,30)

Mi, ki verujemo v IME Božje Besede, Jezusa Kristusa, vsi, ki smo Božji otroci, se nismo rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga. (Janez 1: 12, 13)

Torej smo ponovno rojeni iz Boga! To je tako globoka resnica, ki razodeva popolno spremembo identitete.

Človek, ki je rojen iz Boga, ki je v Kristusu Božja pravičnost, **NI več grešnik**. Ni več »samo človek«. Je predvsem duh, rojen iz Duha Boga! **To je povsem drug rod ljudi. Sinovi in hčere živega Boga, ki kraljujemo v Kristusovem imenu v Nebeškem kraljestvu že tu in zdaj. V Njegovem imenu, z Njegovo oblastjo, z Njegovo Besedo, ki je večni zakon!**

»Kajti **Božje kraljestvo** ni jed in pijača, marveč **pravičnost**, mir in veselje **v Svetem Duhu**.« (Rimljanom 14,17)

Nič več krivde za tistega, ki je v Kristusu

Z grehom je v človekovo srce vstopila krivda. Pravični Bog je kljub svoji ljubezni do človeka ni mogel spregledati.

Se spomnite, ko smo dejali, da je področje Boga, področje pravičnosti, torej polnega življenja? Prav tako je področje greha področje, kjer je doma Božji nasprotnik, satan. To je področje njegove oblasti, torej bede vsake vrste.

Ko zvabi človeka v greh, da postane suženj greha, ga pred Božjo pravičnostjo toži in ga zahteva zase.

Pravični sodnik ni imel druge izbire, kakor da je proti grehu izrazil svojo jezo, umaknil svojo zaščito in dopustil hudičeva dela prekletstva na življenje grešnika. Gospod Jezus nam je razložil, kakšna so hudičeva dela: on laže, krade, kolje in uničuje (Janez 10: 10).

Krivda v naših življenjih je vzrok za vse slabo, neprijetno, nezaželeno. Vse, kar nosi hudičev podpis.

A zaradi SMRTI in vstajenja Jezusa Kristusa hudič nima več legalne pravice krasti, klati in uničevati življenj NIKOGAR, ki je v Jezusu Kristusu!

Ključno je, da spoznamo RESNICO, da je naš dolg **dokončno poravnán** in naša krivda odstranjena. **Za vselej smo odložili identiteto grešnika.**

»Ali mar ne veste, da smo bili vsi, ki smo bili krščeni v Kristusa Jezusa, krščeni v njegovo smrt? S krstom smo bili torej skupaj z njim pokopani v smrt, da bi prav tako, kakor je Kristus v moči Očetovega veličastva vstal od mrtvih, tudi mi **stopili na pot novosti življenja**. Če smo namreč z njim zraščeni v podobnosti njegove smrti, bomo tudi v podobnosti njegovega vstajenja. Vemo, da je bil naš stari človek križan z njim vred,

da bi bilo telo greha uničeno in da bi mi več ne hlapčevali grehu. Kajti kdor je umrl, je opravičen greha.

Če pa smo s Kristusom umrli, verujemo, da bomo z njim tudi živeli, saj vemo, da Kristus, potem ko je bil obujen od mrtvih, več ne umre; smrt nad njim nima več oblasti. Kajti kar je umrlo, je umrlo zaradi greha enkrat za vselej, kar pa živi, živi Bogu.« (Rimljanom 6: 3-10)

Ali to pomeni, da Božji otroci nimamo več občutka krivde?

Če resnično verjamemo Božji besedi in imamo prenovljen um, potem krivde v nas več ni.

Če jo še imamo, je potrebno tako dolgo vztrajati v Resnici, jo premišljevati in se z njo strinjati, da resnica prežene laž in nas osvobodi. Jezus je rekel: »Spoznali boste resnico (Jezusa samega, ki je resnica) in resnica vas bo osvobodila.« (Janez 8: 32)

Za Božjega otroka, opranega v Jezusovi krvi, ni več krivde.

Božji otrok je Božja pravičnost v Jezusu Kristusu.

»Zdaj **ni torej nobene obsodbe** za tiste, ki so **v Kristusu Jezusu**. Kajti postava Duha življenja v Kristusu Jezusu te je osvobodila postave greha in smrti. Kar je bilo namreč nemogoče postaviti, ker je bila zaradi mesa brez moči, je uresničil Bog s tem, da je poslal svojega Sina v podobi grešnega mesa; da bi premagal greh, je obsodil greh v mesu.« (Rimljanom 6: 1-3)

Kaj naredimo, ko nam hudič, ki se imenuje tožnik bratov (ali lahko ugotovite zakaj?!), pod nos servira naše grehe? Se mu bomo pridružili z obtožbami in obsodbami? Se bomo skrili pred Božjim obličjem in se bičali s samoobtožbami in občutki ničvrednosti???

NE! MILJONKRAT NE!!!!

»Podvrzite se torej Bogu (Božji besedi), hudiču pa se uprite in bo od vas pobegnil.« (Jakob 4:7)

Strinjamo se z Božjo besedo, ki pravi, da je Jezus postal greh zaradi našega greha, mi pa smo postali Božja pravičnost v Kristusu!

Čeprav se niti najmanj ne počutimo tako, se v veri postavimo pokončno na Božjo stran. **Če Bog, ki je resnica, tako pravi o meni, potem se z njim STRINJAM.**

Uprem se hudiču in njegovim obtožbam! V obraz mu povem, da nima pravice do mojega življenja, ker je s Kristusom skrito v Bogu (Kajti umrli ste in vaše življenje je skrito s Kristusom v Bogu. – Kološanom 3:3)

Ne predajam se občutkom krivde in obtožbe. Ne dajem nase nalepke grešnika in se ne poistovetim z dejanji, ki niso bila po Božji volji. Od njih odstopim in si jih več ne postavljam pred oči. Kaj pa si postavljam pred oči? O čem premišljudem?

»Vsi mi, ki z odgrnjenim obrazom motrimo Gospodovo veličastvo – kakor bi odsevalo v ogledalu –, se spreminjamo v isto podobo, iz veličastva v veličastvo, prav kakor od Gospoda, Duha.« (2. Korinčanom 3, 18)

Ogledujem si Gospodovo popolno veličastvo. Je v njem kakšen greh? Krivda? NE!!! Sama popolnost.

In kje je Gospodovo veličastvo? V Njegovem Duhu v meni, v mojem duhu.

Bolj ko motrim in skrbno premišljudem o tem veličastvu, bolj se spreminjam v Njegovo podobo. Iz veličastva v veličastvo, prav kakor od Gospoda, Duha.

Sad Božje pravičnosti

Božja beseda je popolnoma jasna, da Bog od nas ne pričakuje naše pravičnosti. Je nimamo in do nje sami ne moremo priti, ne glede na to, kako iskreno in goreče se trudimo. Tu vsaka religija poklekne. Še več, bolj ko se trudimo za lastno pravičnost, glasneje govorimo Bogu, da je Kristusova žrtev za nas zaman.

Božja pravičnost se daruje zastonj vsakemu, ki veruje v Kristusovo delo rešitve in ga sprejme. Vsakemu, ki je rojen od zgoraj, iz Boga.

Tu želim poudariti, da je nanovo rojen naš duh. Naš novi človek, v Bogu ustvarjen v pravičnosti, je v duhu.

»... in oblečete **novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen v pravičnosti** in svetosti resnice.« (Efežanom 4,24)

Naša duša (misli, razum in čustva) in telo nista prerrojena. Zato se naša dejanja in nasploh življenje navzven avtomatično ne usklajujejo z Božjo popolno voljo (z Njegovim popolnim življenjem), če se ne naučimo živeti po Duhu oziroma biti vodeni po Duhu.

»Pravim torej: **živite v Duhu** in nikakor ne boste stregli poželenju mesa. Kajti meso si želi, kar je zoper Duha, Duh pa, kar je zoper meso. Ta dva si namreč nasprotujeta, da ne bi delali tega, kar hočete. Toda če se daste voditi Duhu, niste pod postavo.« (Galačanom 5: 16-18)

Božji Duh nas vodi in vzgaja, da živimo (mislimo, govorimo in ravnamo) v skladu z Božjo pravičnostjo, ki je v nas.

Ko se odločamo po Božji naravi v nas, rojevamo sad Njegovega življenja v nas – torej sad pravičnosti.

Ali ga zmeraj rojevamo 100%? Dokler smo še v teh telesih ne, a bolj ko rastemo v duhu in se krepimo, bolj viden je Njegov sad v nas. In tudi ko pademo, POZOR!, nad nami ni Božje obsodbe. Saj Gospod ne ravna z nami po naši dejanjih, ampak v skladu s Kristusovim življenjem – z Njegovo pravičnostjo – v nas. Kristusovo življenje pa je zmeraj POPOLNO!

Vem, kaj boste rekli! To ni logično! Najbrž imate prav. Tega si ne bi mogel domisliti noben človek. Človeško je vrniti slabo za slabo, dobro za dobro.

A Bog je dober Bog. Samo dober! Bog nam zaradi svoje neskončne ljubezni v Kristusu za naše slabo vrača dobro. Za našo umazanijo daje čistost. Za prekletstvo daje blagoslov. Za sramoto čast. In še in še ...

Samo Božji otrok, ki ima jasno razodetje Božje pravičnosti v sebi, lahko premaguje hudičeve laži in kraljuje. Sicer je lahek plen hudičevim obtožbam in živi življenje, nevredno Boga.

Kraljevanje v pravičnosti

»Osvobodili ste se greha in postali **sužnji pravičnosti**.«
(Rimljanom 6,18)

»*Sam (Jezus) je na svojem telesu ponesel naše grehe* na les, da bi mi grehom odmrli in **živeli za pravičnost**.« (1 Peter 2,24)

»Zaradi šibkosti vašega mesa govorim pač po človeško. Kakor ste torej usužnjili svoje ude nečistosti in nepostavnosti, da bi živeli v nepostavnosti, tako **usužnjite svoje ude pravičnosti za posvečenje**. Kajti ko ste bili sužnji greha, ste bili svobodni v svojem razmerju do pravičnosti.« (Rimljanom 6: 19, 20)

BOŽJA PRAVIČNOST JE NAŠ OKLEP (Efežanom 6: 14) in ŽEZLO NAŠEGA KRALJEVANJA V IMENU KRALJA VSEH KRALJEV – GOSPODA JEZUSA KRISTUSA!!!